

Petr Hora – třídní posudek

Petr Hora se narodil 26. června 1981 v Chrudimi. Od šesti let navštěvoval ZUŠ, nicméně pravděpodobně z důvodu své vzdorovitosti nepokračoval bezprostředně na konzervatoři, na kterou nastoupil až v pozdějším věku. Mezitím se stihl vyučit kuchařem, krátce studovat obchodní akademii či pracovat jako zedník, kuchař a číšník. Na konzervatoři v Teplicích pak studoval varhany a skladbu. Skladbu absolvoval v roce 2010 v době, kdy již prvním rokem studoval skladbu na HAMU, kam byl přijat hned po maturitě na konzervatoři, a to pod vedením prof. Hanuše Bartoně. Studií nicméně asi po dvou letech zanechal. Zpátky se pak na naši katedru vrátil v roce 2014.

První tři roky Petrova bakalářského studia se nesly v duchu kompozičního konstruktivismu, disciplíny a jakéhosi skladatelského sebe-ukázňování, což mohlo být velkým překvapením pro všechny, kdo Petra znali z jeho prvního působení na HAMU jako vysloveně „intuitivního“ skladatele. Konstruktivistický přístup ke komponování si Petr sám „naordinoval“ jednak za účelem nabytí soustředěnosti při vlastním komponování a zároveň, jak sám říkal, za účelem zbavení se hudebních „nánosů“ – jinými slovy již slyšené hudby, která mu samovolně naskakovala v případě, když komponoval pouze tzv. intuitivně. Během bakalářských studií zkomponoval následující skladby: *Zrcadlení* pro klavír (2014), *V očích vážky* pro smyčcové kvarteto (2015), *A Plan* pro komorní soubor (2015), *7 for any instrument(s)* (2015), *88 4 piano* (2016), *Concerto grosso* pro komorní soubor (2016), *A Day in a Mess* pro housle a orchestr (2017), *Low* pro komorní soubor (2017). Dalo by se říci, že každá další skladba s výjimkou dvou posledně jmenovaných s sebou nesla důslednější a výraznější zapojení konstruktivistických principů. Tento jeho zájem se pak i přímo odrazil ve volbě tématu teoretické diplomové práce, která pojednávala o vlivu deterministických kompozičních technik na skladatelovo myšlení.

Zajímavé nicméně bylo, že na konci každé dokončené skladby chtěl Petr v té následující pracovat více „intuitivním“ způsobem, tedy tak, jak byl zvyklý dříve. K poměrně náhlému a definitivnímu obratu pak došlo na přelomu bakalářského a magisterského stupně. Pro všechny jeho skladby komponované během magisterského stupně bylo charakteristické opouštění deterministických kompozičních postupů ve prospěch „intuitivnějšího“ přístupu, který velmi často zahrnoval prvky improvizace. Mezi tyto skladby patří: *Silencity* pro komorní ansámbl (2017), *Undercover* pro klavír, elektroniku a tanec (2018), *ConFashion* pro komorní ansámbl (2018), *Grind* pro komorní ansámbl (2018), *Squid* pro komorní orchestr (2018), *No hay banda* pro

komorní ansámbl (2019), *A River Call* pro akordeon, dva ženské hlasy a sirénu (2019), *Thru* pro komorní ansámbl a recitaci (2019), *A Flesh of Mind* pro komorní ansámbl (2019), *Calmanimal* pro klavír a komorní orchestr (2020). Rovněž volba tématu magisterské teoretické diplomové práce bezprostředně refletovala Petrovy stávající kompoziční zájmy: tak jako se bakalářská práce zabývala vlivem deterministických kompozičních technik na skladatelovo myšlení, magisterská přistupuje ke stejnému problému, nicméně z opačné strany, totiž zabývá se vlivem improvizace na skladatelovo myšlení.

V průběhu Petrových magisterských studií je, myslím, vhodné ještě připomenout jeho angažování v rámci Ensemble Terrible (školního ansámblu specializovaného na provádění současné hudby). Pod jeho vedením bylo zorganizováno osm koncertů, které iniciovaly napsání celé řady nových skladeb a do nichž byly zapojeny desítky mladých hudebníků z HAMU, Pražské konzervatoře, Konzervatoře Jaroslava Ježka a dalších mimoškolních profesionálů.

Třebaže z pohledu komponování se Petrova bakalářská a magisterská studia nesla zdánlivě v protikladném duchu, to zásadní jim bylo společné. Toto společné bych si dovolil nazvat hledáním smysluplnosti skladatelského počínání. Možná že je to právě hledání smysluplnosti, které nám v našich šťastných momentech umožňuje na vlastní hledání zapomínat a být skutečně tvůrčí. Zdá se, jakoby komponování bylo pohybem, který se zastavuje v okamžiku, kdy si myslíme, že víme, co a proč děláme. Jako bychom za každou přílišnou jednostrannost byli posléze trestáni znehybněním. U Petra jako u málokoho z naší katedry si pak, podle mého názoru, můžeme uvědomovat, že smysluplnost našeho skladatelského počínání není vůbec samozřejmá a že před jejím hledáním pravděpodobně neutečeme. Jsem vděčný za to, že mi bylo umožněno se s Petrem pravidelně v průběhu celého jeho studia setkávat, a prožít tak mnoho důležitých a inspirativních okamžiků. Doufám a věřím, že i v budoucnu bude Petr ještě dlouhou dobu nacházet dostatek vnitřních sil na to, aby mohl dál úspěšně pokračovat ve své skladatelské činnosti.

Praha 15. 6. 2020

doc. MgA. Luboš Mrkvička, Ph.D.